

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj X.

V Ljubljani 12. sušca 1857.

List 11.

ANTON MARTIN,

po usmiljenji Božjim Lavantinski škof vse verne lepo pozdravim, in Vam iz serca vse dobro želim.

(Konec.)

Najdejo se med nami gerdoverni ljudje, ki pravijo, da ni Boga, ne hudiča, ni nebes ne pekla, in kadar človek umerje, ni ga več, kakor živinčeta ni, kteriga zakolješ. Ali nas ne bo strah, kaj tacega ziniti ali pa poslušati? „Le neumnež pravi v svojim sercu, da ni Boga“. Kakor resnično pa Bog živi, bo tudi človek po smerti vekomaj živel, stvarjen po Božji podobi, in bo zavžival, kar je v tem življenju dobrega ali pa hudiga storil: to nas sveta vera uči, to nam pričajo vse stvari. Nevernika, kateri med nami take naj poglavitnejši resnice naše svete vere taji in človeka, kteriga je Bog malo pod angete postavil, hudoumno pod živino poniža, še prijazno pozdraviti ne smemo, veli sv. Janez, ne pa da bi ga rodovedno poslušali lažnjiviga preroka.

So spet drugi, ki pravijo: saj je vse eno, naj smo te ali pa une vere, da le pošteno živimo; saj imamo vsi tistiga Boga. Hudo se moti, kdor govori, da vsaka vera enako velja. Ni vsaka vera od Boga, in nas tudi k Bogu ne pelja, ampak le samo tista, ktero je Bog sam po svojim Sinu razodel, ktero je Božji Sin svoji cerkvi zapustil; in ta je naša sveta rimsko-katoliška vera, ktero so aposteljni oznanovali, za ktero so sveti mučeniki svoje življenje dali, ktero sta nas naša ljuba oče in mati učila; le samo ona vse razodete resnice in pripomočke ima, kateri so nam v zveličanje potrebni. Ni vse eno, ali imamo sedem svetih zakramentov, ali pa dva, ali pa nobeniga ne, kakor se drugovernim godi. Ni vse eno, ali v sveto hišo Božjo k službi Božji greš, v kateri usmiljeni Jezus, Zveličar naš, vedno v presvetim zakramentu altarja prebiva, in se pri vsaki sveti maši Očetu nebeskemu za nas daruje, ali se pa v prazen tempel drugovernežev podaš, kteriga je Kristus Gospod zapustil, v katerim prave vere večna luč ne gori. Ni vse eno, Marijo Devico, nebes in zemlje kraljico častiti, kakor nas je veliki angel Gabriel naučil, ali pa Marijo Božjo Mater za navadno ženo imeti, kakor jo krivoverni imajo, kateri Svetnikov ne časte, se jim ne priporočajo, pa tudi Svetnikov nimajo.

Kadar tebi, katoličan, drugoverci svojo vero hvalijo, kako je lepa, pohvali tudi ti svojo sveto vero, rekoč: ako je lepa vaša vera, je naša sveta katoliška vera še sto tvenkrat lepši. Kar vaša vera lepiga ima, to še od naše prave vere ima; kar ste pa lepiga in za zveličanje potrebna iz vere zgubili, dobili ne bote, dokler se k naši katoliški, edino pravi veri ne povernete, ktera vse to ima, kar je Bog razodel. „En Gospod, ena vera, en kerst, en Bog in Oče vsih je“, uči sv. Pavel. Tako je tudi ena prava vera, ktero je Bog razodel, in le ena prava cerkev, kateri je Bog pravo vero izročil, da jo ohrani in uči:

in ta edino prava cerkev je sveta mati katoliška cerkev, ktero je Kristus na skalo pozidal, da je ne bodo zmagale vse peklenške moči, ter je obljubil, pri njej ostati do konca sveta. Kdor se od rimsko katoliške cerkve loči, se od Kristusa loči, ni več ud njegoviga telesa, in je suhi mladiki podoben, ki se vinski terti odreže in brez sadu posuši; njemu ugasne prave vere izveličanska luč. In to je žalostno! —

V krivi veri, pravijo, je sicer na tem sveti bolj lahko živeti; ali le v pravi katoliški veri je dobro umreti; kdor torej srečen biti želi, naj sveto katoliško vero skerbno ohrani kot naj dražji zaklad, naj pa tudi po tej sveti veri živi; zakaj pri njej kriviga ni; krivo je samo to, da jo premalo cenimo, in pa preslabo po nji živimo; in to stori, da se jih totiko med nami spotika in pogubi. — Mi drugovernih ne sodimo; Bog jih bo sodil, kako so svoje vere prepričani in po tajisti živijo; pa krivovero obsodimo, da ni prava in ne zastava izveličanja našiga, ampak nevarna zmota. Mi krivovero kot zapeljivo zmoto sovražimo in se je skerbneje ogibajmo, kakor kužne bolezni; drugoverne pa po kersansko ljubimo, in posebno jim vse dobro storimo, ki med nami živijo, jim pa tudi prav goreče želimo, naj bi z nami bili ene vere, eniga serca, kakor je Kristus molil za nas. To nam naša sveta katoliška vera veli.

Ko je sv. Peter Veroneški v šolo hodil, ga je enkrat njegov krivoverni stric poprašal: „Petrek! kaj se pa v šoli učiš?“ Mladenček mu serčno odgovori: Svete katoliške vere se učim!“ in mu vso apostoljsko vero odmoli. — Oh, naj bi se tudi naši otroci v šoli kakor doma, ravno tako zvesto svete katoliške vere naučili, kakor sv. Peter mučenik! Sv. Peter je v pravi veri odrasel, je bil mašnik, prave vere sercin učenik, in je za pravo vero svojo kri prelil. Krivoverni sovražniki so ga gredé napadli in umorili; on pa je umiraje na ves glas molil: „Verujem v Boga Očeta vsigamogočnega“, itd. In ko že ves v kervi ni govoriti mogel, je svoj perst v kri pomolil, ktera mu je za pravo vero iz smertne rane tekla, in je na zemljo zapisal: „Kredo, verujem“. Bratje! sestre! v ravno tej pravi, sveti, edino zveličanski veri hočemo tudi mi živeti in umreti. De smo katoličani, sini in hčere svete matere katoliške cerkve, edine Jezusove neveste: to je naša čast, to je naša naj večja sreča.

Hočemo pa v tej sveti pravi veri stanovitno živeti in srečno umreti, prizadevajmo si, jo čedalje bolj spoznavati, in v njenih naukih tako poterdimo se, da bomo vselej pripravljeni, odgovor dati vsakimu, kateri nas bo vprašal po vzroku upanja, ktero je v nas — po naši sveti veri, kakor nam sv. apostel Peter veli. Bog hoče, kakor se mi zdi, našo sveto vero poskusiti, kako je kaj trdna in stanovitna, ter je dopustil drugovercam v naše soseske, ki jih svoje dni ni bilo med nami. Kamnje spotike nam lahko bodo; skerbimo in varujmo se, da se nad njimi ne spotaknjemo in v pravi veri ne oslabimo. Oživ-

ljajmo luč naše svete vere s skerbim poslušanjem naukov Božjih, in s pogosto, vredno prejemo svetih zakramentov, ter se ne sramujmo opravljati posebnih šeg svete službe Božje, kakor nam jih naša sveta cerkev naroča. Krivi nauki drugovernih ljudi, katerih je čedalje več med nami, bodo kakor sovražni vetrovi po luči naše svete vere pihali, de bi nam jo ugasili. Skerbno poslušanje Božjiga nauka nam predivo za stenj preskerbi, pobožna molitev pa olje naliva, de nam luč vere čvrsto gori, in je nobedin vihar ne ugasi. Pridno pa tudi otrinajmo luč našiga keršansko-katoličkiga djanja s svetim postam, z zatajevanjem in premagovanjem svojih slabih nagonov, naj sveti naša luč pred ljudmi, kakor Kristus pravi, de vidijo naše dobre dela, in častijo Očeta, kateri je v nebesih, pa tudi ljubijo in spoštujejo po tem našo sveto vero, ki nam kaže pravo pot k časni sreči in v zveličanje večno.

Samo eno Vas prosim, preljube moje ovčice, samo to Vam iz celiga serca priporočim: pravo vero zvesto ohranite in po njej lepo živite; molite pa tudi, naj bi ne bilo dalje med nami krivover, ampak en hlev in en pastir. Amen!

Don Nikola Mazza

in njegove dobrotne naprave v Veroni, Padvi itd.

(Od dr. J. C. Mitterutzner-ja.)

(Konec.)

Od tod je jasna njegova misel, iz obojnih unih naprav se tretjo, za misijone v srednji Afriki, vzdigniti. V ta namen je določil, de vsi iz njegoviga vstava odrejeni duhovni se morajo po dokončanih bogoslovskih znanstvih še polne 4 leta pri njem posebnih za misijon potrebnih vednost učiti. Zlasti se morajo učiti v sv. pismu in v več novejših jezikih, kakor v francoskim, angleškim, španskim in arabskim. Najdel sim tudi zmed učenice nekatere, ki so znale 6 ali 7 jezikov, in med njimi tudi arabskiga. Letá jezik jim je potrebin, ker pri zamurkah je arabščina naučni jezik. Namen te tretje naprave je, de bi se s priliko duhovni za misijonarje v Afriko pošiljali, pa tudi zamurei ali ko misijonarji ali pa ko učeniki in učenice ali tudi kakor katoliški zakonski se v svojo domačijo povračevali, de bi se po taki poti katoličanstvo med nejeverce zasevalo. Z duhovni je bil že začetek storjen. Don Angelo Vinko, izversten rejence Don-Mazzatov, rojen v Veroni l. 1819, je spremlil l. 1817 začetnika srednje-afrikanškiga misijona, O. Maksimilijana Ryllo-ta, v Hartum, je ondi in v Gondokori več let delal kakor goreč apostelj in je umrl l. 1852. V l. 1853 sta šla 2 nova rejence Mazzatova iz Verone v Hartum: D. Giovanni Beltrame in D. Antonio Castegnaro. Poslednji je pa v malo tednih umrl. D. Beltrame je skoz 2 leti v hartumski misijonski šoli izverstno delal, je potem popotval do Benisongola ob Višnjevi reki, de bi našel pripravno mesto za novo misijonsko postavo svoje naprave. Proti koncu l. 1855 se je v Evropo vernil, de bi se z novimi brati zopet v srednjo Afriko podal. Ko je kimovca l. 1856 nova misijonska odprava šla skoz Verono in so g. Mazzata prosili, de naj bi g. Beltrame-ta z nekerimi misijonskimi duhovni z njimi poslal, je rekel z milim glasom: „Prijetli moji! Ljudi pač imam — pa denara ne. Ljubi Bog za to leto noče, sicer bi mi bil potrebnih pomočkov poslal. K letu pa, zanesljivo upam, bodo šli. Je jih pet ali šest“.

To tedaj je sedanji stan D. Mazzatove velikanske naprave. Se ve, de bo zdaj kdo vprašal: Ali ima njegov začetnik toliko veliko premoženje, de je v stanu tako obilno število mladih ljudi preskerbeti? Od veliko tavarntov, ki jih je imel g. Mazza, je že nad dvajset let, kar ni ne beliča več. Kupovanje poslopij in utajenje naj silniših potrebin v prvih letih te naprave je silo denara vzelo. Kdo pa zdaj skerbi za te uboge? Previdnost Božja, na katero ima D. Mazza nezmerno zaupanje in ni bil še nikoli osramoten,

domiravao so bili poslednje slabe leta pomočki iz mest in kmetov le pičli. Zgodilo se je ta čas, de D. Mazza za svojih pet sto (500) rejencev zjutraj ni imel ne vinarja denara, ne pešice moke v svoji hiši — opoldne pa je bilo treba vsim jesti! — In jedli so res, akoravno kje le samo kosce rumene polente. O taci priložnostih D. Mazza otroke v cerkev pošlje, vsakdanjiga kruha prosit, on sam pa počasi gre skoz mesto po ulicah, kadar je nar več ljudstva, vendar nikogar ne nagovarja za milovšino (to je njegovo pravilo po zgledu sv. Kajetana). Slehern Verončan pozná moža in njegovo potrebo ob taki uri. Torej dobiva milovšine, in zgodilo se je že, de so ga osmukneži (štucarji) in pohajači (Pfastertreter) naj obilniši obdarovali. D. Mazza je bil dobil že pred veliko leti od Nj. veličanstva cesarja Ferdinanda veliko svetinjo za zasluge z verigo vred. Ko l. 1850 svitli cesar Franc Jožef v Verono pridejo, je neka imenitna gospá to zastavo za 800 ltr rešila in jo je lastniku poslala, de bi zamogel z njo pred Nj. veličanstvo priti. Ravno de je bil cesar odšel, že je svetinja z verigo vred v zastavnico popotvala in je še vselej v nji. L. 1846 je g. Angelo Vinko svojiga prednika (g. Mazzata) prosil, de bi ga v misijon spravil. G. Mazza piše do kardinala Fransoni-a, vodja v rimski propagandi, in prosi, de naj bi mladiga, gorečiga in znanstveniga moža za neke mescce v propagando sprejel ter ga potem za apostoljskiga misijonarja kamorkoli poslal. Kardinal privoli, pristavi pa, de g. Angelo mora urno urno v Rim priti, ker je bil ravno en prostor izprazen. Pismo je prišlo zjutraj, zvečer je imel z urnikam ali urnovozam že odriniti, ni pa bilo denara za voznino. Prednik svetova misijonarju, de naj se gre v nekatere imenitne hiše poslovit. Vinko je bil preljubeznjivo sprejeman in priserčno poslovljevan, ali — brez kake ponudbe. Enake poslovlja so bile popoldne, nasledek pa ravno tak. Ob 7. zvečer (ob 8. je bil odhod) pride k vratam čisto tuj duhoven in zroči služabniku zvezčič, de naj ga misijonarju Angelu Vinkotu nese za popotnino. Bilo je v zvezčiču 24 genveskih dopij. Vse popraševanje po neznanim dobrotniku je bilo zastonj; zakaj kar je vratar od tujiga duhovna pravil, se ni vjemalo z nobenim duhovnam v Veroni in na okrog. *) — D. Angelo popotva tedaj v Rim, ostane 9 mescov v propagandi in gre potem z O. Ryllo-tam, dr. Knoblerjem, O. Pedemonte-tam, O. Zara-m v srednjo Afriko.

Milo pozdravilo

družbanam bratovšine ss. Cirila in Metoda za poedinjenje ločenih grekov.

„Glej, kako dobro in kako prijetno je, ko bratje v lepi edinosti živé“, prepeva David, kraljevi prerok. Tako življenje in pa mazilo na glavo, ki se po lici oceja, de oblačilo od njega žlahno diši; takošna zločnost je kakor rosa po gorah, ktera hribe pomaka in zeleni. Taki družini Gospod blagoslov in srečo neprenehama daja. — Koliko dobro delo in Bogu prijetno je torej, ločene brate in sestre spraviti, de so si dobri! Pa še prijetnejši je, odločene kristjane, brate in sestre Kristusove, spravljati v krilo svete matere katoliške cerkve, v zveličansko hišo nebeškiga Očeta, od ktere so ločeni! To si braterna svetih apostolov in bratov Cirila in Metoda prizadeva. Bog ji daj srečo!

Blizo tisne (tavžent) let je sveta cerkev lepo cvetla; dokler je od solnčniga izhoda do zahoda eniga naj višjiga poglavarja in vidniga namestnika Kristusoviga, rimskiga Papeža, imela in po otroško častila! Vsi pravoverni so bili

*) Morebiti bo na pravim mestu, ako tukaj pristavimo, de se je té dni tudi v ljubljani nekaj enaciga primérló. Nekiga večera neznaná zenska na nunski porti oddá pismice in neutegama odide. Bilo je v njem 50 gold. za misijon v Patni, kakor je bilo undan v Danici popisovano. Naj vé svet za dobro delo, ako ne vé za dobrotnico, ki noče placila od ljudi, ampak ga od Boga želi, ki ne bo odšlo. Vred.

srečni otroci eniga Očeta, pa tudi ene matere svete katoliške cerkve, katero so po otroško spoštovali in slušali. Sovražnika Božjega kraljestva je pa na edinost svete cerkve hudo morzelo; podpihal je torej napuh prevzetnih možakov, da so se nad skalo cerkve, Kristusove neveste, povzdignili, in raztergali drago čedo pravovernih kristjanov, in jih odtergali naj višjemu pastirju, rimskemu Papežu. Sovražnik kerkšanstva je podkuril neverne mahomedance, da so na kristjane segali, in razpor med kristjanstvom jim je v Evropo vrata odperl. In ako bi ne bil vsigamogočni premagavec peklenške moči, Jezus Kristus, svoji nevesti vsigamogočne roke podal, bi bil turški meč tudi nas že davno požerl, kakor je v jutrovih deželah odločene staroverce neusmiljeno podjarmil, da so kakti ovce brez pastirja.

Hujši sovražnik ko Turkov kervavi meč je pogosto ločnikov ognjeni serd zoper sveto katoliško cerkev. Turkov meč je Bog vkročal, vpadla jim je silna moč; naj bi do brotljivo Bog tudi sovražni serd odločenih starovercev vto lažil in pravo kerkšansko ljubezin v njih ledenim sercu oži vil, bratje in sestre sv. Cirila in Metoda serca in roke k Bogu povzdigujemo, svoje molitve Bogu darujemo, ki raz kolnost sovraži, edinost v veri in kerkšanski ljubezni pa ljubi, ter združeni prosimo, naj bi se skoraj stenu razdertja svete cerkve med jutram in večeram poderla, si izhodna in zahodna stran vernih prijazno roko podala, da bi bil na zemlji en hlev in en naj viši pastir.

Lepo število se je pretekle leta izhodnih kristjanov v krilo svete katoliške cerkve že povernilo, in jih mnogo tudi v sedanjih letih prestopa; pa še veliko večja množica jih terdovratnih ostaja, ki se branijo rimskim katoličanam roko podati. Med njimi je 70 milijonov ločenih grekov, kateri po Rusii, Turcii, po Gerškim in po otokih med Azijo, Evropo in Afriko bivajo. Med temi so odločeni Slovani po Vo gerskim, Sedmograškim, Slavonskim in Horvaškim, po Dalmatinskim in v Černogorskim, kateri so našiga rodú, pa ne naše vere, in za katerih pospravo smo posebno dolžni prav serčno moliti. V našem cesarstvu je 3,720.000 že po edinjenih, 3 milijone in pol pa še odločenih starovercev, katerim je gnade razsvitljenja potreba, naj bi jim vnela oginj kerkšanske ljubezni in edinosti. Odločeni so v jutrovih de želah še Jakobiti in Kaldejci, ki po deržavah Azije živijo, katerih se je nad 50,000 k naši sveti cerkvi povernilo, okoli 500,000 pa je še odločenih. Po Egiptu še kakih 200,000 Koptov živi, ki so ostanki nekdanjih Egipčanov, zlo zapu šenih, revnih ljudi, katerih je le kakih 2 ali 3,000 katoli čanov. Večidel teh bi bilo pri volji v sveto katoliško cer kev pristopiti, naj bi jim imeli pripravnih dušnih pastirjev poslati. Naj imenitnejši narod jutrovih krajev je blizo 4 milijone Armencev, med vsimi naj bolj prebrisanih in po štenih, ki so v sedanjim času naj bolj pri volji, se z nami združiti in v sveto katoliško cerkev poverniti. Na to so sveti Oče Papež Pij IX. pretekli adventni čas, ko se je bila devetdnina v čast Device Marije brez vsiga madeža spočete pričela, verne posebno opomnili, naj v svojih mo litvah posebnost tistih pomnijo, ki se pripravljajo k sveti cer kvi poverniti, naj bi jim Bog to gnado toliko poprej in to liko bolj gotovo podelil, kolikor bolj serčno in združeno bodo verni za nje molili.

Nerazumljive so sicer Božje sodbe, in ne izvedljive njegove pota, kakor sv. Pavel pravi, in ne vemo, kdaj bo Gospodu dopadlo, vse odpadke ločenih kristjanov s sveto rimsko katoliško cerkvijo združiti, in vse krivoverce kakor zgubljene sine in hčere v hišo Očeta, v sveto edino pravo, zveličansko cerkev nazaj pripeljati; pa ta je gotova, da več kakor se nas k molitvi za poedinbo odločenih starovernikov združi, lepši bo naše kerkšanske ljubezni sad, obilnejši bo naše prošnje moč, večji število se jih bo k nam povernilo. Ta resnica se vidi v zgodovini pretekliga leta, ter nam daja novo veselje in pogum, svoje

molitve bratovsko povzdigniti, pa tudi serčne želje, pomno žiti pobožne družbe število. Lepo se je naraslo lansko leto število naših bratov in sester, pred vsim drugim v Bernski škofiji na Moravskim, ravno v tistih krajih, kjer sta sveta brata, Slovanov apostola sv. Ciril in Metod, učila; nad 6,500 družbanov v tej škofiji z nami za poedinjenje odloč nikov moli. V gornjim Avstrijskim okoli Linea se je število braternih udov tudi pomnožilo, in ravno so nam 121 novo zapisanih družban in družbanov poslali. Tudi na spod njim Krajskim se je preteklo leto okrog Metlike lepo šte vilo bratov in sester sv. Cirila in Metoda nabralo, kar jih vemo; upati jih je pa še več, katerih ne vemo, posebno po gornjim Vogerskim. Nadjamo se, da se je naša pobožna bratovšina gotovo čez 25,000 udov narasla, kateri se z mo gočnim orožjem žive molitve zoper versko razdertje in kri voverstvo serčno vojskujejo, in povzdigujejo Božje kralje stvo na zemlji; Bog jim daj dobro!

Da pa prizadevanje naše Bogu dopade in naše zdru žene molitve niso zastoj, nam čedalje obilnejše povernitve odločnikov v našo sveto cerkev očitno pričajo. Tako so pre teklo leto odločeni Bojanje na Sedmograškem blizo mesta Černovca pridige katoliškiga kaplana zaklinskiga radi po slusat hodili. Gnada Božja jim je serce omehčala, in be seda Božja jih tako ganila, da si niso vbraniiti dali, se v sveto katoliško cerkev poverniti. Vsa ves (vas) Bojan, 400 rodbin, se je perviga roznika 1856 v sveto katoliško cer kev povernila. Černoviški dekan in korar Maksimović so jih slovesno sprejeli, in z besedami sv. Pavla pozdravili, rekoč: „Bratje, veselite se, bodite popolni, opo minjajte se, bodite ene misli, imejte mir, in Bog mirú in ljubezni bo z vami“. V Velikovaradinski sto lici je lansko leto nad 1000 ločenih gerkov v katoliško cerkev pristopilo, in nadjati se je, da se jih hoče še več poverniti. (K. sl.)

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Te dni je prišel v Ljubljano častiti O. Marka Bosnjak iz Carigrada. Znano je namreč, da so očetje frančiškani v tem mestu zidali veliko poslopje (hospice) s cerkevjo, šolo in bolnišnico, v katero poslednja se bodo sprejemali nadložni vsih verstev in narodov. S tem se bo zanesljivo veliko dobriega storilo za človeštvo sploh in posebej za spoznanje in razširjanje svete kerkšansko katoliške vere. Ker so se pa s temi zidavami, ki sicer še niso dokončane, očetje redovniki silno zadolžili, in ker bo tuka naprava veliko veliko pomočkov potrebovala, imajo on dotni patri od vis. ministerstva privoljenje, po vsim cesar stvu milovšino zbirati za te dobrotne naprave, in to pri voljenje je tudi bilo že lansko leto po visokočast. škofjskim razpisu priporočeno. Imenovani g. O. Marka Bosnjak tedaj te dni tudi po Ljubljani od hiše do hiše mile dari pobira, in vošimo, da bi najdel prav veliko usmiljenih sere v prid terpečiga človeštva in sv. vere. Potem se bo mende tudi na kmete podal iz ravno imenovaniga namena. Ime novani pobožni očetje imajo misijonsko delo; misijone pa Slovenci posebno radi podpirajo, in zanesljivo se bodo tudi po svoji zmožnosti skazali, ko gosp. misijonar sam darove zbira.

• Včeraj popoldne okoli 2. so se Nji veličanstvi svitli cesar in cesarica po železnici iz Postojne v Ljubljano pri peljali in so se po kratki pomudbi na kolodvoru dalje proti Dunaju podali.

• „Svete pesmi“, tretje bukvice, nabrane po gosp. Janezu Volčiču, so natisnjene in se bodo v malo dneh, kakor poprej, pri g. Kremžerji po 12 kr. dobivale. Ker so zneski, kolikor jih bo, po blagosti častitiga g. Volčiča za naše zamurce odmenjeni, zaupamo, da bodo Slovenci tudi po tem natisu (2000 iztisov) hitro segli, da se poprej natisni in vezni stroški splačajo in našim črnim fantam še

kaka šestica za pirhe ostane. Prodajali jih bodo tudi zamurci sami, kdor bi jih hotel ravno iz njih rok imeti.

Iz Reke, 4. sušca. Vem, ljuba Danica, da boš rada tudi iz našiga mesta slovenskim bravcam kaj naznanila, ko že dolgo nisi od todi čertice razglasila. Povej tedaj, de po minulih pustnih norčarijah raveseljuje zdaj serce vsakiga dobrega kristjana pobožnost, ki se tu razodeva. Ako stopiš namreč v kako cerkev, boš vidil, de je polna ljudi, ki zvesto Božjo besedo poslušajo. Ogovori so v veliki cerkvi vsako sredo, petik in nedeljo dopoldne v talijanskim, popoldne pa v ilirskim jeziku. V cerkvi sv. Vida so pa samo ilirski. Prav ginitljivo in gladko teče beseda iz ust talijanskiga korarja, ki stopi ob imenovanih dneih na našo prižnico. Hervasko pa govorista čast. očeta Ijudevik in Maksimilijan, tukajšnja kapucina. — Tudi grede na Tersat ali goro Kalvarijo se vidi polno pobožnih, ki gori in doli potujejo in Kristusovo terpljenje premišlujejo. — J. Bile.

Razgled po kerijanskim svetu.

Pervo nedeljo v postu, piše „Zagr. l.“ je bila v Petrinji v kat. cerkev sprejeta Kata Berič, nezedinjena gerkinja. — Tudi Solnograški knez in nadškof Maksimilijan Jožef so 3. t. m. popotvanje v Rim nastopili; 8. t. m. so Briksenskiga kneza škofa posvetili, potem dalje popotvali. — Nj. veličanstvo so stolnobeligraskiga korarja in opata, dr. Jan. Simor-a, v Gjur-skiga škofa zvolili. — Parski kralj Maksimilijan, ki je tudi v Rim popotval, je bil 17. sveč. od sv. Očeta sprejet. — Rimsko mesto šteje sedanji čas 178.789 duš; ima 54 duhovnj, 37 škofov, 2197 mnihov in redovnih duhovnov, 1265 družih mašnikov, 1947 nun, 785 bogoslovcev in sobivališnikov, v brez judov 377 drugovercev. — Sv. Oče so 20. sveč. vse postne pridigarje pred se spustili, jih blagoslovili in opominjali, de naj svojo dolžnost natanko spolnujejo. — Iz Magdeburga se toži protestanskemu listu K. Z.: „(Protestanski) stolni pomočnik pridigar Weber je bil neki pretečeni prvi božični praznik pri zorni maši v katoliški cerkvi, in je ondi s katoličani vred pred Najsvetejšim klečal, pel in molil. Zavoljo tega so mende Weberju mnogo-terno pritiskali, on pa je neki rekel, de je božični dan zjutraj zvonove slišal, in s tem se mu je potreba obudila, v kaki cerkvi moliti, in ker so bile protestanske cerkve ob tem času še zaperte, de je zato v katoliško cerkev šel“. Protestanski list pa tega izgovora noče sprejeti; tudi pravi, de on kakor protestant bi bil mogel vediti svojo pobožnost tudi v kameri opravljati (pač res! čim po tlej se tempeljni protestantam?); in pa zakaj de je šege katoličanov opravljal ter druge pričujoče protestante pohujšal. (Kaj pa de? s tem ko je pred Bogom pokleknil v cerkvi katoličanov, ki si jih tudi protestantstvo ne upa pogubljati). — Na št. Bernhardskim sprejemisu (hospicu) je pretečeno leto 8136 ubogih in bolnih jed in postrežbo prejelo. — V Parizu je hvale vredna naprava za odpravljanje sužinstva (Institut d' Afrique), ki ima tudi sploh namen,oliko v Afriki razširjati. Imenitne osebe so na ojesu te dobrotne naprave, vojvodi knezi itd. Zares potrebin je tak vstev, ako se pomisli, de je še dandanašnji kakih 7.500.000 sužnjev, in sicer njih 3.095.000 v zveznih državah severne Amerike, 3.250.000 v Braziliji, 900.000 v španjolskih naselbah, 85.000 v holandskih naselstvih, 140.000 po srednje-amerikanskih samovladah, in 30.000 po evropskih naselstvih v Afriki. (Sehl. K.) —

Drobtine.

Ponižnost. Sv. Anton je vidil nekaj ves svet z zadergami preprežen. Vpraša pa: Gospod, kdo bo tem zadergam odšel? in dobi odgovor: Ponižnost sama jim zamore zanesljivo ubežati.

Lišp in mehkužnost. „Kolikor več se zunanji človek lišpa in čehlja, toliko več se znotranji človek zanamari in poškodeje“. (Sv. Avguštín.)

Oko. „Kristjanu je neberzdano in razuzdano oko sramota. Ako si ne berzdaš, ne boš na ledini treznosti in sramožljivosti ravnih brazd oral“. (Sv. Efraim.)

Pravica. „Boljši je malo po pravici kot veliki prihodki po krivici“. (Preg. 16. 8.)

Sv. Jožef.

Sveti Jožef! rodovine
Davidove biser zlat;
Krona svoje domovine,
Tebi hocem čast dajat.

V Nazaretu zaslovelo
Je, svet' Jožef! tvoje ime;
Z lil'jo čistosti cvetelo
V mladih dneh tvoje sercé.

S palčice tvoje razcvetena
Bela lil'ja zadisi.
In Marija poročena
Tebi, ženin! se zroči.

Rajske zarje luč prisije,
Jezus, Božji Sin, na svet.
Tebe ženina Marije
Pa za varha hoče vzeti.

Glej! svet' Jožef! kralj stvarjenja
Se imenuje tvoj otrok;
Stvarnik tvoj in Bog življenja
Prosi kruha 'z tvojih rok.

Sej brez ternja na tim sveti
Roža clo ne rudeči,
Mogel tudi ti terpeti
Si nadloge in skerbi.

Al po dežji solnce sije
Dvakrat milo in lepo;
V rokah Jezusa, Marije
Si zaspal tud ti sladkó.

Zdaj, svet' Jožef! tam počivaš,
Kjer solzé več ne tekó;
Tam veselje večno vživaš,
Ki minulo več ne bo.

Mi pa v revah se solzimo
Milo še na temu svet',
Tebi se priporočimo:
Prosi za nas pri Očet'!

Bodi naša tovaršija,
Kadar pride grenka smert, —
Jožef, Jezus in Marija! —
In svet' raj nam bo odpert. J. V.

Čuj! deveta ura je odbila.

V tiho noč se dan spremenil beli!
Skala poka, grobje se odpira;
Vse žaluje, ker Mesija umira:
Izraelci sami so veselí. —

Čuj! deveta ura je odbila;
Bledo luna skoz oblak posija.
Čuj! zdaj zadnjčó zdišnil je Mesija, —
Kri z njegovih ran se je secedila. —

Grešnik naglo s spanja se zbudi
In na Golgoto pogleda,
Berž spozná, kdo tam kervav visi.

Vest ga zdrami, strašno mu kriči:
„Ti si kriv, de zdaj nedolžni
Strašne muke Božji Sin terpi!“ —
J. Bile.

Pogovor z gg. dopisovatel.

G. J. B.: Ste nas zveselili: — bomo iskali Vaše želje spolniti. — G. M. Sk.: Bog plati trud! — prejeli nove brate in sestre sv. Cirila in Metoda. — G. J. F.: Ste nam prav vstregli z nadaljevanjem podučniga spisa. — G. J. B.: Hvala! — G. A. P.: Prejeli. — G. F. M.: Smo poslali. — G. Fr. Š.: 149 novih bratov in sester ss. Cirila in Metoda prejeli; podobice kmalo prejmete. — Gg. Š. † R. † K. Bog plati za lepe in podučljive spise. — G. Št. K.: Kmal dobite. —

Mili darovi.

Za afrikanski misijon:
Iz Cerklanske fare 12 gold. —

Duhorske zadeve.

V ljubljanski škofii. Fara Lesce je g. Prim. Koseu, poljanskemu fajmoštru podeljena; Poljane so tedaj 8. t. m. razpisane in prošnje za nje do c. k. finančniga vodstva v Gradcu se v škofijski pisarnici po navadi oddajajo. —